

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Tașcă.

LABORATORIUL FARMACIEI LA „CERB”

G. D. VASILIU

FURNISORUL CURȚII REGALE

78, CALEA VICTORIEI. (în fața Pasagiului Român)

BUCUREȘTI

Mare depozit de specialități străine și indigene.

Săpunuri medicinale și diverse *săpunuri* pentru *toaletă* precum: *săpunuri de lapte de crin*, bucata 80 bani și 1,25; *săpunuri de violete* și *trandafiri* câte 1,25 bucata; *săpunuri de familie* sau de *glicerină* câte 30 bani bucata, etc. etc.

Cold-Crème „Central”, cel mai vechiu, mai bun și cel mai răspândit remediu pentru curățirea coșurilor de pe obraz, pistruilor, petelor și altor asemenea iritațiuni ale obrazului, un borcan mic 1,25, un borcan mare 1,50.

Capilarină, remediu suveran contra mătreaței și căderii părului, flacon mic 1,35, flacon mare 2 lei.

Apă de chinină, regenerador puternic al rădăcinei părului și răcoritor al pielei capului, flaconu 1,25.

Petrol à la Hahn, antiseptic al părului, face să dispară mătreața și împiedică astfel slăbirea rădăcinei părului deci și căderea lui, flaconul 1,50.

Apă de gură „Botot” un antiseptic al gurei, se întrebuințează cu deosebire de către acele persoane cărora le sângerează lesne gingiile, flacon mic 1 leu, flacon mare 1,75.

Apă de gură à la Odol, albește și curăță dinții și gingiile, îndepărtează mirosul urât al gurci și prin puternica sa acțiune antiseptică distruge diferitele miasme ale gurei, întărind astfel gingiile. Flaconul 1,50

Pastă pentru dinți antiseptică și aromatică borcane de 1 leu și 1,50

Apă de Colonia flacon de 1 litru, 4 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{2}$ „ 2 lei

„ „ „ „ mic „ 1 leu

„ „ „ *parfumată* flacon de 1 litru 5 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{3}$ „ 2,50

„ „ „ „ mic „ 1,25

Brilantină pentru păr, barbă și mustați, dă acestora lustru și le fixează, flaconul 75 bani.

Depilator, remediu pentru a face să dispară părul de pe orice parte a corpului, cutia 1,50.

Esență de brad, pentru persoanele slabe de pept și copii ce sufer de tuse măgărească; stropit în casă, răspândește un miros plăcut și răcoritor de brad, purificând aerul. Flaconul 1 leu, 1,50 și 2 lei.

Lapte virginal, emulsie vegetală pentru curățirea petelor de pe față, făcând pielea moale, fragedă și catifelată, flaconul 1 leu.

Apă de toaletă, flaconul 1,50,

Oșet de toaletă, flaconul 1,50.

Balsam contra băătăurilor flaconul 1 leu.

Perii pentru dinți de la renumita fabrică *Dupont* din *Paris*, diferite calități și forme de la 75 bani până la 1,75 bucata, moi sau tari după cerere.

Diverse articole de cauciu, irigatoare, pansamente, ape minerale, etc.

Orice articol din cele enumerate mai sus, precum și orice medicament, preparat după rețetele trimise se expediază contra mandat poștal sau ramburs, în orice parte a țării.

Cheltueli de transport la orice comandă, 1 leu.

La comenzi mai mari de 15 lei, se face expediția franco, adică fără nici o plată.

Fiecare preparațiune este însoțită de modul de întrebuințare.

În laborator se execută analize de urină.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 » » » 6 luni » 3 | Un număr. 15 bani

Pentru anuțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Sofia Nadejde, Unirea face puterea. — L. Mrejeru, O călătorie în Transilvania. — Moș Neagu, O călătorie cu balonul. — M. Sadoveanu, Bardac. — Elenora Stratulescu, Johann Friedrich Pestalozzi (traducere). — N. Bradea, O scrisoare. — Livius Velovan, Influența aerului rece asupra corpului animalelor. — De pe Domeniile Coroanei. — Cronica săptămânei. — A. Vântul, Cedarea oprește războiul. — V. Gr. Proflr, Scrisoare către redacție. — O piscică de vânatoare. — Mulțumiri. — Bibliografii. — Licitațiuni.

Sfaturi: Pentru durere de măsela.

Ilustrațiuni: Mănăstirea Cozia. — Balon în formă de pește. — Balon în formă oblunguită. — Costume de femei din jud. Muscel.

Unirea face puterea.

ergeau! De unde și'ncotro, povestea nu spune. Mergeau trei oameni, cum merg toate în lume, fără popas, spre zări închipuite, plecați să-și caute norocul. Nu erau rude nici cunoscuți și nici din aceeași sat. Nevoile vieții, dorul de mai bine, îi adunase din cele patru colțuri ale țării pe aceeași cale. La un popas, pe-o muche de pământ, se întrebară tustrei. Oameni năsălnici, neprietenosi, se uitau ponciș unul la altul, ca și cum s'ar fi temut să nu și fure unul altuia norocul. Tustrei, sfârșiți de oboseală, doborâți de truda unui drum lung fără zăre de capăt, flămânzi și însetați, priveau cu droază la dunga ce leagă cerul cu pământul. Nici urmă de casă, nici umbră de om, pustiu cât vezi cu ochii. Unul di'ntre ei mai îndrăzneț la vorbă dar mai blajin cu firea, își luă inima'n dinți și zise:

- Di'ncotro, fărtați?
- De-acasă, zise cel mai ursuz.
- Și'n cotro?
- Incotro ne-or duce ochii.
- Dar dumneata? întrebă pe al treilea.
- Cam tot așa. Necazurile ne mână pe toți pe unde nu ni-voia. Mai rău c'am isprăvit merindele. În desagă mi-a rămas un bulgăre de sare, făcû tot cel di'ntâiu.
- Tot e bun de sete, zise în bătae de joc cel mai dârș.

— Și eu tot de boala asta zac. Am făină, mălaiu, dar nici sare nici udătură, nici de unde să iau apă.

— A tunat și ne-a adunat. Mie, trecând pe la o stână, mi-au dat ciobanii o hrincă de caș. Fără mămăligă și fără sare mai rău te zămorește.

— Să ne întovărășim tustrei. Și, de-o da Dumnezeu să găsim apă, plutim de-asupra nevoiei, zise cel cu sarea.

— Te-ai prinde! O' bucată de sare să capeți sațul gurei! Ași mai înțelege să fac tovărășie cu cel cu brânza.

— Da, ți-ar veni la socoteală, pentru o felie de mămăligă. Vezi de altul mai hâtru că eu prea sânt prost.

Soarele da spre asfințit. O tăcere pustie prinsese întinsul, nici cântec de pasere, nici glas de altă vietate, ca'ntr'o lume împietrită, totul amuțise. Omul cu sarea se ridică, zicând:

— N'aduce anul ce-aduce ceasul. Soarele e încă sus de vre-o două sulii. Când stai și norocul îți stă.

Zicând așa plecă, ceialalți doi se ridicară de jos. Oasele le pocneau din încheeturi de oboseală. Dorul de mai bine îi mâna tot înainte. De o cam dată foamea se ținea de ei lipcă.

La un răstimp le eși ca din senin un creștin în cale.

— Noroc, oameni buni!

— Pân să dăm de dânsul sântem ruți de foame și sete.

— Și eu, care mă bucuram, crezând că nu sânteti cu desagii goi!

— Și dacă nu sânt goi? Vorba-i că nu-i ce trebuie. Unul are sare, altul numai mălaiu, de al treilea și-a bătut Dumnezeu joc și i-a dat caș.

— E tocmai bine, lipseam eu să vă dau apă.

— Te-ai prinde! strigă'n glas cel cu mălaiu.

— Apa e dela Dumnezeu, zise cel cu caș.

— Găsește o picătură în pustietatea asta.

— Drept, sântem dogoriți de sete și lihniți de foame. Dar ne-ar rîde și câinii s'auză de așa tovărășie. Am plecat după noroc și'n loc de procopseală, să hrănesc cu mălaiul meu patru guri în loc de ună.

— Și eu să dau brânza care mi-ar ajunge o săptămână încheiată!

«Ce oameni răi și năsălnici!» gândi creștinul în sinea lui. «Numai cu sila le-ai veni de hac, să le faci bine, dar ei sânt trei și eu unul».

Tuspatru își urmară calea până târziu după apus de soare.

De obosiți s'au culcat pe câmpia arsă, prinși de somnul loamei. O noapte albastră, împănată cu stele închideă cerul din toate părțile, recorind pământul de focul zilei. Tuspatru adormiră adânc. Spre ziuă drum ătu al patrulea se trezi înaintea tuturor.

Greu și adânc resuflau ceialalți trei, cufundați într'un somn frate cu moartea. Un gând se bătea în sufletul celui treaz. Or să moară de foame cu merindele lângă ei. Indărătnici or fi ei

și din născare, dar foamea și oboseala i-au prostit cu desăvârșire, sărmanii.

La acest gând sări ars. Adună câteva buruiene și hlujani u-scați, luă ceaunul dela cel cu mălaiu, o ploscă goală dela cel cu sarea, apucă peste câmp către locul unde dase ziua trecută de un ochiu de apă. După ce aduse apă sprijini ceaunul pe două pietre, scăpără din amnar și focul gata. Se duse binișor, luă dela unul sare, dela al doilea traista cu mălaiu și, când mămăliga forfotea mai bine, o despică cu un băț curat, se răpezi la cel cu brânza, o luă și o frământă frumos cu sare. Și după ce a mestecat mămăliga de ajuns și-a lăsat-o de s'a pălit bine o răsturnă pe traistă, apoi o tăie frumos în patru cu o ață.

Se luminează de ziua. Creștinul se duse și-i hățină pe rând;

— Sculați oameni răi, v'a trimes Dumnezeu cel bun apă și mâncare, să nu pieriți de toame cu bucatele lângă voi ca niște netrebnci.

Aburul de mămăligă le gâdili mirosul și, aproape în neștire, s'au răpezit la mâncare și la apă, uitând socotelele hapsine ce făceau ziua trecută.

După ce și-au potolit foamea, cel cu brânza zice cam supărat;

— Ne-ai făcut șotia.

— Ne făcù fără de voie tovarăși zise altul.

— Nu cumva eră să las eu cogeami-te și-s oamenii să moară. de foame?!

— A trebuit unul cu traista goală să ne sature, zise cel cu sarea

— Dacă oamenii s'ar înțelege și n'ar avea peri de lup, n'ar fi pe lume lighioană mai fericită; dar vezi, când unul trage «hăisa», altul vrea «ceală». Fie-care crede că munca lui e tot, a altuia prea puțină ori nimic. Orășeanul hulește pe sătean, acesta pe orășean. Să poată, s'ar mâncă unul pe altul, negândind că fie-care, cu munca lui, e de tolos altuia. Plugarul nu poate fără de meștesugar, cum acesta nu poate fără plugar. Omul n'a ajuns nici la cumințenia albinelor, unde fie care lucrează în felul său, lără a se huli. În viață sânt cumpene și întâmplări, când omul nu trebuie să drămăluască, dacă mălaiul lui face mai mult de cât sarea altuia. Ajută-ți azi vecinul la nevoie și te-o ajută și el mâine — ori și-o întoarce spetele — din zece răi, de s'o nimeri unul bun, tot vei fi în câștig. De mă potriveam răutăței voastre, trebuia să vă las să pieriți de sete. Că e o vorbă: «de foame rabdă omul; de sete, ba». Norocul vostru am fost eu. Fără de mine dormeați de veci. Intoarceți vă acasă și să știți dela mine: «norocul e de multe ori cum și-l face omul. Las'să întreacă binele dela tine că nimic nu moae inima omului rău ca binele ce i faci. Fapta bună e ca o piatră nestimată ori unde ar cădea, tot de preț rămâne. Nu nesocoti munca și ajutorul nimăru. Dacă în satele voastre vor fi mulți ca voi, îmi închipuiu ce trebuie să fie: Sărăcie goală, case mărunte, curți pline de gunoae, uliți pline de noroiu. Și când e atâta de făcut la voi acasă, alergați după noroc în lume și el vă aține calea la voi acasă. Omul sin

gur n'are curaj, dar când se îndeamnă mai mulți, pot urni munții din loc. Luați pildă dela turnici și dela albine: una singură ar pieri, dar multele la un loc fac minuni adevărate. Tot așa spicul de grâu singur, răzlet, lesne ar fi doborât de vijelie și vânturi, dar miile împreună se sprijinesc unele pe altele și se ridică mândre și falnice. Nu înstrăinați de țară, rude și prieteni, veți dobândi norocul, ci muncind, ajutându-vă și povățuindu-vă unul pe altul, veți fi țaria voastră și a neamului vostru!»

Sofia Nădejde.

6 călătorie în Transilvania (1).

În puterea încuviințării date raportului ce am avut aleasa cinste să înaintez Onor. Administrațiunii a Curții Regale, am plecat, împreună cu orfanii Gheorghe Buluș și Andrei Rusu, din anii din urmă ai învățăturilor gospodărești dela Ortelinatul Agricol «Ferdinand» din Zorleni, în călătorie de învățatură spre Transilvania.

Pe lângă cercetarea expoziției din Sibiu, ne-am pus în gând să vedem cu deamănuntul și câteva sate cu bune întocmiri economice.

Călătoria noastră a început în ziua de 2 August și a ținut până în ziua de 13 dimineța, deci unsprezece zile.

Plecați Marți, la 12 ore ziua, din Zorleni, am ajuns a doua zi Mercuri înainte de amiază la stația Jiblea — cea dintâiu după R. Vâlcea — unde ne-am oprit să vedem Călimăneștii cu împrejurimile. Ziua am petrecut-o acolo. Am cercetat pe cât ne-a fost cu putință localitatea, băile Călimănești și Căciulata, am făcut călătorii pe dealurile învecinate și n'am încetat a ne bucura de negrăitele frumuseți și bogății ce ni se desfășurau înaintea ochilor. Între altele am văzut și cercetat cu deamănuntul o mică, dar tare bine îngrijită, pepinieră de pomi roditori și de ornament, cum și culturi de zarzavat, pusă sub conducerea d-lui Dubois; din această pepinieră se alimentează, în bună parte, parcurile dela băi. Un băetan-îngrijitor, — sunt câte 5—6 practicanți, absolvenți de școală primară — ne-a lămurit cu o limpezime și pricepere rară, toate lucrările ce se fac, când și cum. Băetanul, pe lângă multă vioiciune, ne-a dovedit și bogate și bune cunoștințe în ramura lui.

A treia zi, Joi dimineța, după îndemnul binevoitor al unor cunoscători, am plecat cu trăsura pe șoseaua națională, din dreapta Oltului, către Lotru.

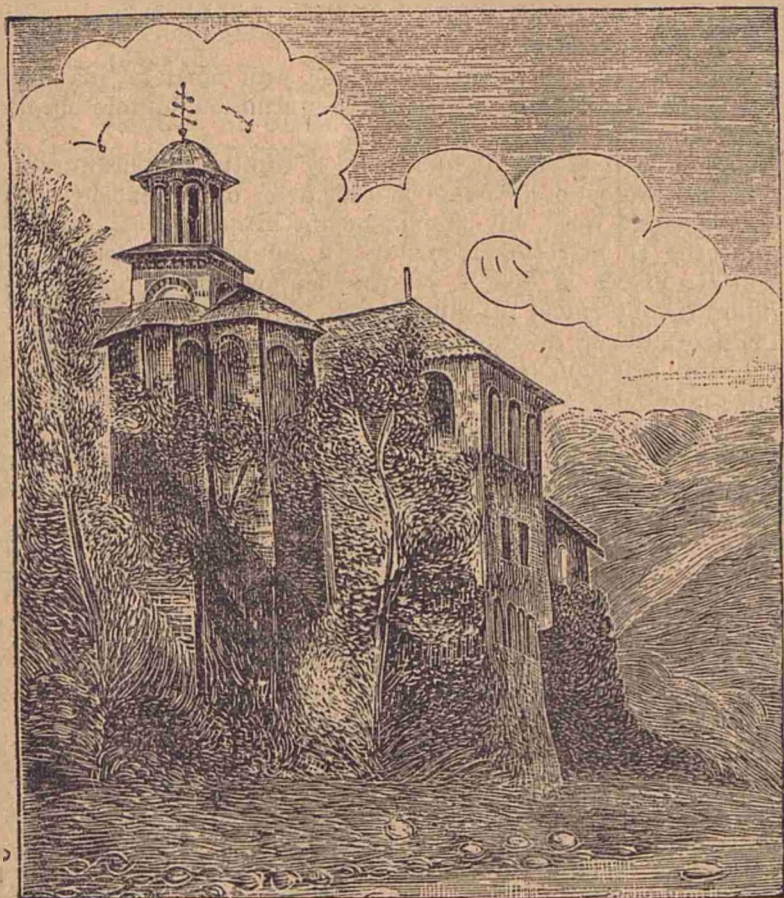
În drum ne-am oprit la mănăstirea Cozia, unde ne am închinat atât la sfinții credinței cât și la cei ai neamului; aici e mor-

(1) Făcută cu prilejul expoziției din Sibiu în August 1905.

mântul marelui Mircea și al mamei lui Mihai-Viteazul, Teofana. În afară de acestea, mănăstirea are valoarea ei istorică.

După d-l N. Iorga, trecutul acestui sfânt locaș s'ar putea încheia în următoarele vorbe:

Mănăstirea mare «Cozia», de pe malul Oltului, e clădită de

Mănăstirea Cozia.

Mircea cel Mare, supt pădurile de nuci sălbateci cari au pierit de mult. Dar clădirea lui, un fel de Snagov, de sigur, *se lipsi de podoabele ei cea dintâiu pentru mulțimea anilor și ajunse cu totul dărăpănată.* La două sute de ani dela întemeiere, în 1580—90, sub Mihnea-Vodă II-lea, s'a prefăcut biserică mare și s'au făcut noi adaosuri. Peste câțiva ani dela prefăcere, se îngroapă lângă Mircea Bătrânul, pe al cărui mormânt se găsește o piatră roasă de orice inscripție, nenorocita mamă a lui Mihai-Viteazul, călugărița Teofana, moartă la cinci ani după uciderea fiului ei.

Ce n'a făcut Matei Basarab, înoinitorul trecutului în zidirile lui sfinte, a făcut Constantin Brâncoveanu, cu cheltuiala sa, care a dat lui Antim Ivireanul, episcopul Râmnicului, «meșterul cel mare în aducerea la îndeplinire a frumosului» să zidească la loc Cozia.

Dela deal e bisericuța Bolniții, zidită cu cheltuiala lui Petru Vodă zis și Petru dela Argeș sau Radu Paisie, domn până la 1545, și fiul său Marcu.

Turcii, la 1821, în goana eteriștilor, s'au ôprit la mânăstirea Cozia prefăcând-o în grajd de cai și sluiând cu suliișele chipurile tuturor sfinților, precum se 'și väd.

Ne-am întărit și înălțat gândurile și simțirile și hrânind sfântul foc al dragostei de neam și moșie cu noui adaosuri, în trecerea pe lângă masa lui Traian, ne-am urmat calea uimiți de frumusețile și mărețiile locurilor. În adevăr, tot drumul dela orașul R. Vâlcea la deal e, pentru călătorul ne umbiat dela șes, o înflorare puternică, plăcută, dar și îngrozitoare.

Printre zidurile de munți, care-și întind coamele până în nemărginitul albastru, nu se vede decât cerul și Oltul vijelios. Mâna omului pe această vale par'că s'a luat la întrecere cu firea: ici ziduri meșteșugite, cari opresc prăbușirile; dincolo găuri, boltite prin inima munților, cari deschid drumul neoprit al aducătorului de schimbări către bine ori rău — trenul; în altă parte poduri strașnice, cari înfrână tala și puterea Oltului turbat; la poalele munților și pe malurile Oltului, ca un brâu șerpuitor, se întinde o bună șoseă, care duce mai încet la țintă pe cei ce n'au mare grabă.

La Lotru am văzut chipul cum se transportă, dela obârșie la gară, lemnul fasonat, cu vagonete electrice aeriene — mijloc civilizat de despoierea munților de mândra lor podobă, veșnic verde.

Din punct de vedere al frumusețelor și bogățiilor ca și din punct de vedere istoric, drumul acesta ce l-am făcut pe o vreme bună, e dintre acelea ce se țin minte, cu drag, o viață întreagă. Orfanii au luat parte activă la toate și ori unde am socotit că trebuie să le măresc entuziazmul pentru frumos și trebuincios, să le ațâț gândirea și simțirea pentru lucruri vrednice de luare aminte, am făcut-o cu deplină dragoste.

Seara am ajuns cu bine în Sibiu și am găzduit la un Sas, Nicolaus Woik, din Neustift 10, care ne-a pus la îndemână, nu cu prea multe parale, tot ce ne trebuia pentru o tihnită odihnă.

Vineri am asistat la slujba ce s'a făcut, în Catedrala catolică, pentru amintirea zilei de naștere a Regelui. Ordinea, evlavia și orga-orchestră, împreunată cu un bun cor, au făcut pe orfanii noștri să înțeleagă chipul fericit cum privesc alții biserica și importanța ce-i dau. Biserica înăuntru e lucrată cu multă artă și slujba pompoasă e la înălțimea frumuseții templului. Am petrecut câteva clipe înălțătoare acolo, clipe în cari gândul și inima

îți erau răpite de evlavie și îndreptate către Acel la care țin-teau rugile.

După amiază am văzut orașul, în părțile mai de seamă, cu lumina lui electrică, cu tramvaiul, cu străzi unele frumoase, multe înguste și întortochiate, cu clădiri moderne și vechi, cu biserici frumoase între cari se distinge Catedrala ortodoxă, și cu șanțul de scurgere deschis, prin mijlocul străzilor. Către seară am cercetat grădina publică, însemnată prin mărimea și îngrijirea deosebită ce i se dă.

Sâmbătă 6 August, Schimbarea la față, ne-am dus în satul Turnișor, alătura de Sibiu. În treacăt, ne-am oprit de-am cercetat școala — o frumoasă și mare clădire cu 2 rânduri și 6 clase — cum și biserica, amândouă săsești. Directorul școlii, un tânăr de treabă, ne-a dat toate lămuririle de nevoie. Când l-am întrebat dacă școala este întreținută de stat, ne-a răspuns cu mândrie că nu: «n'avem nevoie de stat; avem fondurile noastre din cari ne facem tot ce ne trebuie». Terenul împrejmuit al bisericii eră o adevărată grădină de legume, bine și cu rânduială cultivată. După ce am tras învățăturile trebuincioase, am trecut la școala românească — o casă obișnuită, pe din afară curată și bine întreținută în toate privințele pe dinăuntru — pe care am văzut-o amănunțit. Învățătorul Platoș, bun gospodar, are locuința îmbrăcată numai cu lucruri făcute, cu mult gust, de soția sa, care e și medaliată pentru industria casnică românească, de o societate din Orăștie. De aici am mers la biserică unde se făcea slujbă.

Mare ne-a fost mirarea și mai mare mulțumirea sufletească, când am auzit cântând pe săteni și pe femeile și copii lor, răspunsurile la liturghie în cor. Ni se părea că visam, când mănunchiul acela de țărani români, în portul strămoșesc, curat și frumos, își înalță glasul, în cântece pline de evlavie, către a Tot Puternicul. Ne priveam noi, cei uimiți, de aceste văzute și auzite și ne'ntrebam din ochi: oare când vom ajunge și noi, din țara slobodă, la această treaptă de înaintare?

La sfârșitul slujbei, învățătorul Platoș, care cântase în mijlocul și împreună cu foștii săi școlari, toți gospodari unul și unul — a citit o frumoasă predică, în care arată însemnătatea zilei.

După slujbă tânărul preot Platoș, fiul învățătorului, cu o rară bunăvoință, ne-a dat multe deslușiri asupra traiului lor d'acolo și ne-a dus de-am cercetat cu deamănuntul și două gospodării românești.

Rânduiala și priceperea în toate, se vedeă îndată ce pășiai în curte. Casa e îmbrăcată, după obiceiul locului, cu lucruri făcute de gospodină. Minunatul album al profesorului Comșa se vedeă răsărind, întrupat în mândre țesături și alesături, din fiecare casă. La masa cu acoperământ alb de pânză, țesută în 5 ițe, ședeau doi gospodari și citeau «Foaia Poporului» ca să ia cunoștințe de ce e în țară și în lume; gospodina pregătea

mâncarea și ascultă cele ce se citeau. Cei din casă ne-au primit cu dragoste frățească și ne-au purtat pretutindeni în cuprinsul drăguței lor gospodării. Grajd, șură, grădină și toate arătau o stare de înaintare economică însemnată. Nutrețul vitelor eră pus pături, în șură, după substanțialitate : cel mai bun trifoiul și luțerna de desupt, se dă vitelor primăvara, când îs mai slabe și au de făcut muncă mai multă. Grâul, secara și orzul, bine păstrate în despărțăminte anume ; gojura toată pusă de-o parte, pentru ca amestecată cu sfece, cartofi, țărâțe și sare, să slujească de hrană vitelor, în alară de nutrețul uscat. Grădina de pomi frumos rânduită și cu bogate roade, din cari ni s'a dat și nouă de-am mâncat. Vitele de bun soi, îngrijite cu pricepere, ți-i drag să le privești. Aici au Românii multe obiceiuri bune gospodărești. Ca pământul să se odihnească pentru o anumită plantă dar să nu stea fără a da folos, se întrebuintează pe-tru altă plantă, care are nevoie de principii hrănitoare deosebite. De pildă: a fost semănat toamna grâu, primăvara, în grâu se seamănă trifoiu, la vremea potrivită grâul se seceră și rămâne trifoiul, care în vara aceea se cosește de două ori, cel puțin. Vara a doua trifoiul se cosește de 4 ori ; în vremea asta pământul, pentru grâu, s'a odihnit, pentru punga agriculturului, însă, a lucrat. In toamnă, se ară și se pune din nou grâu ori altă plantă folositoare. Iată o rotație meșteșugită.

(Va urma)

L. Mrejeriu.

Din poveștile lui Moș-Neagu

6 călătorie cu balonul.

Am să vă povestesc astăzi, dragii Moșului, despre o experiență îndrăzneată și plină de interes, făcută acum vreo câteva săptămâni : o călătorie cu balonul din Paris până în țara Ungurească.

Știți bine din cele ce ați învățat în școală — că sunt peste o sută de ani dela cea dintâiu încercare omenească de a se ridică și a sta în aer. La 5 Iunie 1783 frații Montgolfier din Franța au înălțat cel dintâiu *balon* sau *aeroslat*. De atunci lucrul s'a răspândit și în toate părțile lumii sunt oameni cari s'au urcat în balon, ori cel puțin au văzut de aproape un astfel de aparat. De obicei însă, înălțările de baloane erau făcute numai pentru petrecere.

În Țara-Românească se pare că prima dată s'a văzut balon în timpul domniei Principelui Caragea (1812—1818), de când a și rămas vorba cu «bășica lui Caragea».

Când se fac încercări mici, baloanele se leagă de pământ cu o frânghie și de aceea se numesc baloane «captive», pentru că nu sunt... libere.

Să nu uităm însă a spune că și la lucruri serioase a slujit balonul. Știți că în vremea războiului dintre Germani și Francezi (1870—71), Germanii au intrat în Franța și au înconjurat Parisul.

În vremea aceea, Francezii închiși în cetate au avut mijloc să se înțeleagă cu alte trupe franceze mai de departe prin ajutorul unor baloane.

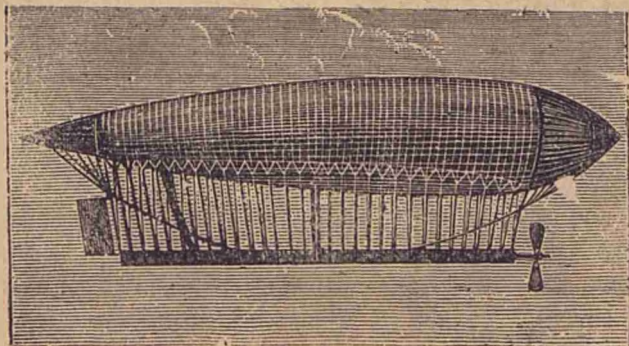
Negreșit, a fost o zi mare pentru știință, aceea când s'a pus în practică ideea fraților Montgolfier. Astăzi cum se întâmplă cu toate descoperirile și invențiile... după ce s'au descoperit, ni se pare că lucrul este foarte simplu. Umpli balonul cu un gaz care este mai ușor decât aerul și... te urci. Pe măsură ce te urci, dai de pături de aer mai subțiri; atunci începi să arunci din sacii cu nisip pe cari ai avut grije să-i iei cu tine și te mai urci o bucată. Când vrei să te dai jos, deschizi un căpăcel și lași să intre aer în balon; balonul atunci se face mai greu și începe să se lase în jos.

E simplu, în adevăr știe toată lumea; dar să nu uităm pe cel care a spus lucrul întâia oară.

Te urci, te cobori; bine; însă unde mergi? poți să mergi unde vrei? Această întrebare a venit în mintea oamenilor foarte curând. Câți n'au pornit veseli să cerceteze văzduhul și s'au pomenit duși de vânt deasupra mărilor ori au căzut și s'au zdrobit de stânci! De aceea în calendarul științei se însemnează iarăși ca zi vrednică de ținut minte, ziua de 9 August 1884, când doi ofițeri francezi, Renard și Krebs, au plecat cu balonul dintr'un loc și s'au întors peste 23 de minute în acelaș loc, după ce făcuse un drum de 7 kilometri.

Eră ceva important; dar puțin. Iată de ce de atunci încoace neîncetat se trudesce oamenii de știință să găsească meșteșugul de a conduce această «trăsură» prin văzduh, cu alte vorbe: *cârma balonului*. Prin toate orașele mari s'au întemeiat societăți, se strâng bani pentru a se înlesni experiențele. Am auzit că și în București s'a făcut o asemenea societate. Ii dorim izbândă. De ce oare n'ar veni dela un Român deslegarea problemei?

În Paris, societatea care se ocupă cu trebile acestea, a făcut următoarea încercare: a făgăduit un premiu aceluia care va face un drum mai lung cu balonul. Într-o Duminică vre-o 10 sau 20 de baloane (nu știu bine numărul), s'au ridicat și s'au scoborit unele mai curând, altele mai târziu, în diferite localități.

Balon în formă de pește.

Unul însă a făcut o adevărată călătorie: a mers, cum vă spusei, din Paris până în țara Ungurească. Într'insul erau doi inși, cari — la întoarcere — au publicat pe scurt povestirea călătoriei.

În ziua când au plecat, deși se adunase încă de dimineață toți concurenții, s'a pierdut multă vreme cu diferitele pregătiri; de aceea s'au ridicat în aer d'abiă la ora 4 după prânz. Eră ploaie, întunec și umezeală. Deodată umezeala dispăre și se văd d'asupra norului care vărsă apă peste Paris. Erău la 2700 metri înălțime. Vremea se răcise și termometrul arată 15 grade sub zero. Unde mergeau? Unde-i duceă vântul. Vântul îi duceă spre răsărit. Se mai urcă puțin și ajung la 3.000 de metri. Incepe atunci să se crape de ziua.

Câteva ore au avut un drum minunat. Eră senin. Vedeau tot centrul Europei sub picioarele lor. După ce recunoscă orașul Mûnich, văzură ca o panglică Dunărea, care uniă — întocmai ca pe o hartă — Linzul cu Viena.

Pe la 6 de dimineață, balonul începe să se scoboare.

Călătorii îl lasă și ajung la pământ. În jurul lor câțiva oameni pe un drum mare. Unde suntem? întrebă ei. Li se răspunde că sunt în Austria. Dau din nou sbor balo-

nului, aruncând sacii cu nisip și iată-i la 4.000 de metri și merg tot spre Răsărit. Aruncă cei din urmă saci, aruncă bagajele și... se înalță. Sunt acum la 5.200 de metri.

Dar... balonul începe să devie mai greu decât aerul și să se coboare. Nu mai aveau ce să arunce; deci sunt siliți să pue capăt călătoriei. La $10\frac{1}{2}$ sunt pe pământ în Ungaria în orașul Kirchdrauf.

Balon în forină obișnuită.

Plecase la 4 ceasuri în ziua trecută; făcuse dar 18 ceasuri de drum. Mi se pare că e una din călătoriile cele mai lungi ce s'au făcut până acum.

S'au întors acasă cu drumul de fier. Le-a trebuit 42 de ceasuri, față de 18...

Ia luați seama bine. Ce deosebire! Ia vedeți, din punct de vedere practic, ce interes mare ar fi să se găsească chipul sigur de a conduce balonul unde vrei!

Pentru atingerea unui asemenea scop, nu va fi niciodată prea mult să fie ori cât de multe societăți și să se cheltuiască pentru experiențe ori cât de multe parale. Izbânda va fi a științei.

Moș-Neagu.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

Bardac.

II.

De-abia sculat dela zăcere, cu oasele pline de durere, omul care trăise ca o fiară liberă, fricos, leneș și rău, — sta și privea în juru-i și nu știă ce să facă. Totuși avea un gând. De ce primise să fie văcar celor ce-l bătuseră și-l stâlciseră? Pe de altă parte cei ce-l știau așa de ticălos de ce mai făceau o încercare zădarnică? Nu știau nici ei de ce. Iar Bardac, primind slujba, parcă, parcă avea un gând.

«Mă! îi zise Gheorghieș-Județul; fi, mă, om cum-se-cade. Ai văzut ce bătaie ai mâncat? Nici închisoarea nu ți-a prins așa de bine ca bătaia asta. De te vei cuminți, de tine-o fi bine, — de nu, cu mine-ai să ai de-a face, mă! Bătaie ce-ai să mănânci, maică-măiculiță! și în mormânt ai s'o pomenești, sărace!

— Parcă bătaia dată cum a fost? răspunse întunecat Bardac, privind țintă pe Gheorghieș. Mi-ai zdrobit oasele 'n mine; am stupit sânge două săptămâni...

— Aha-ha! învață minte, măi dragă!

— De când sunt, nu m'a stâlcit nimeni așa, zise iar Bardac, și-i tremura mustața roșie. Pentru doi-trei păpușoi! De ce? Eu pe nimeni n'am sângerat, pe nimeni n'am ucis... Eu nu pot suferi sângele... Pe mine de ce m'ai ucis așa, cu ciomagul?...

Cu ochii lui răi, privea într'una, încăpățânat, pe județ. Gheorghieș grăi:

«Așa! să te înveți minte!...»

Iar Bardac gemu înăbușit ca un dulău în lanț, și nu mai spuse nici-o vorbă.

În sufletul lui însă se petrecea ceva. O vieată întreagă trăise așa, alungat de ici colo, batjocorit și ticălos. Nu-și da însă seama dacă ce făcuse erau lucruri rele. El se trezise fără căpătâiu, și fără căpătâiu rămăsese. Nu înțelegea ce putuse altceva să facă. Și acuma dintr'odată o dușmănie mare, după atâția ani, îl chinuia, îl pornea furtunos asupra omului care-l bătuse crunt, zdrobindu-i pieptul și cutremurându-i oasele capului. Pân'acum era o sălbătăciune: nu urăse pe nimeni. Acuma ură pe omul care-l alungase întâiu, care-l urmărise în urmă și care-l zdrobise însfârșit sub genunchiu.

La cârciumă, seara, bău un pahar, bău, două, apoi zise tare:

«De ce să mă sfarme așa?» și se uită crunt la cei din juru-i.

— Bată-te Dumnezeu să te bată! încă mai crăcnești? zise unul.

— Ce Dumnezeu? ce Dumnezeu? eu nu știu! Pentru doi-trei păpușoi... Dacă pentru atâta eră să mă ucidă, ce-ar fi pentru o vacă, pentru un cal...

— Adică tu vrei să te pui numai decât la încercare? Da mai întâiu te-ai împărțășit?... Mă! ce fel de om ești tu, mă? Tu vrei să dai de dracu, cu orice preț!

— «Eu nu știu! Mie mi-a fost frică totdeauna de sânge, d'a acum nu mă mai tem...»

Bardac aveă un plan. Intâiu îi venise gândul să înjunghie pe Gheorghieș-Județul, dar de sânge îi eră frică; să-l gâtuie se temeă, nu îndrăzneă: Județul aveă brațe de oțel care l'ar fi frânt în două.

Ce să facă? Cu toate potlogăriile și relele lui, eră fricos, eră strașnic de fricos. Ar fi vrut însă să-și potolească amărăciunea care-l frigeă la suflet, care-l răzbise înfărșit. Incaltea să-și răzbune, și pe urmă ce-o fi o fi!

Se gândi două zile. Se duceă pe câmp cu vitele, veneă seara în sat, și se gândeă, se gândeă într'una, întunecos. La urmă văzu că județului n'are ce-i face. Nu îndrăzneă, nu-și închipuiă cu ce-ar putea să-l vatăme, și de amar neputincios scrășneă și rânjeă privind cireada, și băteă vitele cu ghioaga nestrujită.

Când, deodată, în sara a treia, îi fulgeră un gând prin minte. Asta se întâmplă în clipa când Joiana, junca Județului, rupându-se din cârd, se grămădeă la poartă, mugind blând.

«S'a sfârșit! îi omor, îi gâtui junca în astă noapte... Cu asta îl înveninez și pe el!...»

Și în mintea-i întunecată hotărîrea se întări cu putere, pe când în piept pornirea aprigă îi tremură la inimă ca un bulgăre de foc.

Noaptea de început de toamnă eră liniștită. Luna ardeă mare de-asupra satului; gardurile, casele, vărsau umbre de păcură pe pământ.

Cu gândul lui ciudat înfipt în creer, Bardac se pregăti.— La miezul nopții se strecură până la casa lui Gheorghieș, în mijlocul satului, numai cu juvățul în mână. Îi luceau ochii ca două chibrituri frecate, și inima-i băteă tare. S'a sfârșit! trebuiă, trebuiă cu orice preț! asta eră răzbunarea lui, atât și nimic mai mult! Asta pentru el eră o răzbunare mare,— după care dintr'odată liniștea sufletului îi va veni. Nici sânge nu va vărsa, nici nimic. Ce-au să-i facă?

Cănele mormăi adânc lângă gard.

«Nea, Bălan, cuciu!» zise răspicat Bardac.

Cănele mișcă iute din coada scurtă. Bardac îi puse mâna pe frunte, pe gât, puse juvățul, și deodată îl strânse scurt, ca pe un cerc de fier.

Bălan se cutremură, se zbătî răsucindu-se iute de câteva ori, apoi, slăbit, încet-încet se întinse și rămase moale pe pământ.

Omul desfăcû fringhia și, pe lângă gard, prin umbra de cărbune, se strecură spre șopron, pe când cănele rămase întins în lumină ca un cojoc părăsit.

Junca eră singură într'o despărțitură a șopronului. Printr'o bagea, de de-ăsupra, năvăleă lumina mare a lunei și luceă în două liniqare subțiri în coarnele lucii. Incolo, părul alb și podeaua erau tot una de argintate de ninsoarea lu minii.

Bardac păși înlăuntru. Vițica ridică capul și mugî dulce. Îl priveă cu doi ochi mari, nevinovați, umezi, parcă voiă să-l întrebe ceva.

El se apropie în vârful picioarelor, îi trecû cu luare-aminte juvățul în gât, dete capătul funiei pe după un stâlp. întâiu trase domol, până ce simți că coarda s'a întins, apoi deodată se înțepenî, se opinti cu picioarele în peretele din față-i și prinse a trage cu deznădejde, gemând și gâfâind.

În spasmul morții junca se zbăteă, izbindu-se cu dinna-poia la dreapta și la stânga, pe când capul cu coarnele lucii sta ca țintuit la stâlp, cu ochii mari, umezi, sperioși în lumina argintie a lunei... Și parcă spuneau, parcă se rugau, parcă plângeau ochii aceia mari, parcă priveau pe uci-gaș drept, parcă-l întrebau, pe când prin corpul fraged se învăluia durerea surdă a morții, durerea fără glas, izbind-o, cutremurând-o prăpăstios.

Și Bardac trăgeă nebun, își încordă brațele, cu vinele gâtului întinse peste măsură, cu privirile speriate, cu inima zbuciumată.— Și, fără să vrea, rămase deodată neclintit: băgase de seamă că ochii juncii luceau în lună și parcă-l întrebau ceva.

Brațele-i căzură deodată. Trupul juncei lunecă, se întinse în umbra zidului, dispărû dintr'odată înghițită de întunerec,— și omul simți un fior rece prin spate, în liniștea care se întinse scurt. Un greer tremură undeva răsunător.—Tăcû dintr'odată și greerul.

Și deodată Bardac își simți părul ridicându-i se în vârful capului. Inima se izbi odată tare în coșul pieptului, pe urmă prinse a zvâcnî repede, cu durere. Bălan, cănele ucis, sta în ușă, în cadrul de lumină, și-l priveă drept, cu ochii stinși, cu limba roșie atârând... Bardac închise ochii, cufundându-i parcă întro flacăără sângeroasă.

Când îi deschise, cănele nu eră.— Se repezi cu părul vâlvoiu afară, sări gardul, și pe uliță prinse a alergă, ca mânat de un biciu nevăzut, cu șfichiu de foc. Deodată se oprî, cu picioarele ca înfipte în pământ. Cinevâ îl urmăreă!— Intoarse capul.

Cănele îl priveă dela trei pași, cu limba scoasă, cu ochii stinși, -- pe când vițica păseă încet, veneă târându-și pe

drum funia care o gătuise, cu ochii mari, negri, blânzi, dureroși. . .

Nebunit de groază, omul se repezi cu capu 'nainte. La cinci pași însă se opri și se întoarse: și cănele și junca veneau încet după el. . . Și în sat eră o liniște de moarte. Nici glas de cocoș, nici hămăit de căne, nimic: totul împietrise pretutindeni. Și el simțea cum ceva îi sfredelește creerul; o mână cu ghiarele de fier îi scociorâ inima și i-o zmuncea scurt la fiecare răsufolare, i-o zmuncea încet, sângerând-o, voia să i-o tragă afară, s'o dea cânelui, care venea cu limba roșie atârnată, prin pulberea lunei, urmărit de junca cu ochii blânzi și întrebători.

Chiar de a doua zi Bardac nu s'a mai sculat. Zăcea pe coaste și gemea. Cineva îi trăgea inima afară din piept. Asta o simțea și o spunea. Ziua toată, înnebunit, sta ascultând și așteptă. Cum venea întunerecul, rămânea cu ochii ațintiți, mari, mari, fioroși. Și privea ceva și clănțanea ca de friguri și gemea dureros ca un căne strâns de juvăt. Și n'a putut să moară două luni de zile. L'a ertat Gheorghies-Județul, l-a ertat preotul, l-au ertat toți; el nu putea să moară; el privea, înghețat de groază, cum venea întunerecul, privea înaintea, în necunoscut, — și de-acolo nici o ertare nu putea să vie. . .

Când l-a alinat frigul morții eră cu părul alb. Și parcă și în veșnicul somn al morții vedeă ceva, cu ochii măriți, rotunzi, cari nu se mai puteau închide.

Mihail Sadoveanu.

Iohann Friederich Pestalozzi

— Ora de seară a unui pustnic —

30. Chiar ordinea strictă și silită nu e felul de a învăța al naturei. Și chiar dacă ar fi. ea ar formă în mod unilateral și adevărul ei n'ar cădea ușor și liber în plinătatea întregii ființe a omenirii.

Mersul aspru al acestei ordini, nu formează în om adevărul în cât să-i fie ca o servitoare blândă, sau ca o mamă simțitoare, bună, a cărei bucurie și înțelepciune e bucuria și trebuința copiilor ei.

Puterea naturei, deși duce incontestabil la adevăr, nu are nimic silit în îndreptarul ei; sunetul privighetorii răsună în întunericul întunecos și toate obiectele naturei ondulează în libertate desfătătoare, nicăeri nu-i o umbră de ordine silită.

Omul pierde echilibrul puterii lui, puterea înțelepciunii, după cum spiritul său e îndreptat prea unilateral și prea

forțat asupra unui lucru. De aceea modul de a învăța al naturii nu e forțat.

Dar în formarea ei e tărie și în ordinea ei precizie gospodărească.

35. Formare a oamenilor spre adevăr, tu ești formarea ființei lor și a naturii lor spre înțelepciune liniștitoare.

Omule, dacă cauți tu în această ordine a naturii adevărul, îl găsești așa cum îți trebuie el pentru punctul tău de vedere și pentru cariera ta.

După cum el îți e necesar pentru odihna și pentru pacea ta, așa precum el îți e stea conducătoare sigură în împrejurările tale cele mai apropiate, după cum el e sprijin pe care se reazimă viața ta, așa îți este el ție fericire.

În această carieră tu nu poți să întrebuițezi tot adevărul. Cercul științei prin care omul devine fericit în situația sa, acest cerc începe aproape de el, de ființa și de raporturile lui apropiate, se întinde de acolo înainte și la fiecare întindere trebuie să se călăuzească după acest punct central al oricărei puteri de fericire.

40. Simțul curat al adevărului se formează în cercuri strimte și înțelepciune omenească curată se reazimă pe baza solidă a cunoștinței raporturile sale apropiate și a capacității formate de a trata interesele sale cele mai apropiate.

Această înțelepciune omenească, care se desvălește (desfășoară) după trebuințele situațiilor noastre, întărește și formează puterea noastră de acțiune, și puterea spiritului pe care o dă la iveală e simplă și neliniștită, ea e formată de întreaga putere a dispozițiilor naturale a obiectelor fixate în legăturile lor reale și de aceea dirijabilă către orice latură a adevărului.

Expresia ei e putere și sentiment și întrebuițare sigură.

Sublimă cale a naturii! adevărul spre care duci e putere și acțiune, izvor, formare, armonie și acord în întreaga ființă a omenirii.

În adevăr, tu formezi omul, nu ești o sclipeală sau o creștere repede; și fiul naturii e mărginit, vorba lui e expresia și urmarea deplinei cunoștințe de fapt.

45. Incurcătura împrăștiată a științei multiple e tot atât de puțin baza naturii.

Omul care frunzărește în grabă toate științele și nu-și întărește cunoștința prin aplicarea ei liniștită și sigură, pierde privirea vesele și sigură, sentimentul liniștit al adevărului în stare de a simți bucurii adevărate.

Șovăitor devine mersul oamenilor cari în incurcătura științei lor multiple găsesc în adevăr multă vorbă de prisos, însă îi sacrifică sensul liniștit al curatei înțelepciuni omenești. La sgomotul mândriei lor, în raporturile în cari puterea înțeleptului strălucește luminos, vei găsi la ei pustiuri goale și întuneric.

Și aceste pustiuri trândave și goale ale neștiinței întunecate, abat pe om dela calea naturii. Lipsa de cunoștință a naturii tale, omule, îngustează știința ta mai mult decât trebuințele ființei tale. Interpretarea false a celor d'întâiu noțiuni fundamentale care te privesc pe tine și ucigătoarea tiranie apăsătoare, privarea de toate plăcerile adevărului și ale fericirii, lipsa nenaturală de o luminare generală națională asupra raporturilor omenirii și asupra necesităților ei celor mai d'întâiu și mai esențiale, te întunecă după cum umbra deasă a nopții întunecă globul pământesc.

Săvârșirea de fapte contra sentimentului intern de dreptate, sapă la rădăcini puterea cunoștinței noastre de adevăr, ea întunecă simțul curat al simplității înalte și nobile a noțiunilor noastre fundamentale și a simțimentelor noastre primordiale.

50. De aceia orice înțelepciune omenească se reazimă pe puterea unei inimi bune care se supune adevărului, și orice fericire omenească se reazimă pe acest înțeles al simplității și al nevinovăției.

Cultivare a omenirii în acest curat înțeles de simplitate și de nevinovăție, tu ești grija părintească de omenire așa în cât temelie neconruptă a inimei să conducă just și să protejeze mersul dezvoltării sale spirituale.

Omule trebuie format spre liniștea interioară. Mulțumirea cu situația lui și cu plăcerile ce și le poate procura, îngăduire, respect și credință în dragostea tatălui la orice împiedecare, aceasta este formarea către înțelepciunea omenească.

Fără liniște interioară omul șovăește pe drumuri sălbatece. Sete și dorință vie de forme imposibile îi răpesc orice bucurie de fericirea prezentă și orice putere a spiritului înțelept, răbdător și ușor de cârmuit. Când sentimentul nu mai e însuflețit de liniște interioară, atunci puterea sa însăși îl enervează pe om în sufletul său și-l întunecă cu chinuri grele în zile în care seninul înțelept zâmbeste.

Omule nemulțumitor se supără în cercul fericirii lui casnice, că danțul săd în ziua de gală, că vioara sa în concert, că tezele lui în sala de conferință nu au fost excelente.

55. Liniște și bucurie tăcută sunt cele d'întâiu scopuri ale culturii omenești și copiii desmerdați ai timpului său. Omule, știința și ambiția ta trebuie subordonate acestor scopuri înalte, căci altfel curiozitatea și ambiția devin chinuri și nefericire.

Omule, tu nu trăești pentru tine singur pe pământ. De aceia natura te formează prin raporturi exterioare și pentru ele. Intru cât îți sunt de apropiate aceste raporturi, omule, intru atâta îți sunt ele importante la formarea ființei tale conform cu destinata ta. Sentimentul părintesc formează pe re-

gent, sentimentul frăţesc pe cetăţean. Amândouă nasc ordinea în casă şi în stat.

60. Raporturile casnice ale omenirei sunt cele d'întăiu şi cele mai excelente raporturi ale naturii.

Omul lucrează în cariera lui şi duce povara constituţiei cetăţeneşti, pentru ca să se bucure în linişte de fericirea norocului său casnic.

De aceia formarea omului pentru situaţia carierei şi a rangului său social trebuie să fie subordonată scopului final al plăcerilor curatei fericiri casnice.

De aceia eşti tu, casă părintească baza curatei formări naturale a omenirei.

Casă părintească ! Tu şcoala moravurilor şi a statului!

66. Întăiu eşti copil, omule, apoi ucenic în cariera ta.

Virtutea de copil e fericirea zilelor tale de ucenic şi cea d'întăiu educare a aptitudinei tale către plăcerea tuturor fericirilor vieţii.

Cine se abate dela această ordine a naturei şi împinge în planul întăiu educaţia în vederea statului, în vederea unei cariere, educaţia omului care are să poruncească sau a aceleia care are să primească ordine, acela abate omenirea dela plăcerea fericirilor naturale pe marea plină de stânci primejdioasă.

Nu vedeţi voi oameni, nu simţiţi, fi ai pământului, cum îşi pierd stările sociale superioare puterile lor interne în formarea lor? Nu vezi tu, omenire, cum abaterea lor dela ordinea înţeleaptă a naturii aduce nenorocirea goală şi pustie între ei şi dela ei în jos în popor? Nu simţi tu, pământulue, cum se abat seminţiile omeneşti dela fericirea curată a raporturilor casnice şi pretutindeni se îmbulzesc pe scene sălbatece scriptoare pentru a-şi oglindi ştiinţa şi pentru a-şi gădili ambiţia?

În depărtări întinse umblă rătăcind omenirea înşelată.

70. Dumnezeu e cea mai apropiată legătură a omenirei

Chiar şi casa ta, omule! şi cea mai înţeleaptă plăcere a ta nu te linişteşte tot-deauna.

Pentru a suferi samavolnicie şi mormânt şi moarte fără Dumnezeu, natura ta blândă, bună şi simţitoare nu are puteri. Dumnezeu ca tată al casei tale, ca isvor al fericirii tale, Dumnezeu ca tatăl tău; în această credinţă găseşti linişte şi putere şi înţelepciune pe care n'o sgduie în tine nici samavolnicia nici mormântul.

Credinţa în Dumnezeu e dispoziţia sentimentului omenesc în raportul cel mai înalt al naturii sale; e simţământul de copil încrezător al omenirei faţă de simţământul de părinte al Dumnezeirei.

75. Credinţa în Dumnezeu e isvorul liniştei vieţii — liniştea vieţii e isvorul ordinii interioare — ordinea interioară e isvorul întrebuintărei netulburate a forţelor noastre; ordinea

în întrebuințarea forțelor noastre devine iarăși izvor al creșteri și al formării ei spre înțelepciune — înțelepciune este izvorul oricărei fericiri omenești.

Astfel credința în Dumnezeu e izvorul oricărei înțelepciuni și a oricărei fericiri, și calea naturii către curata formare a omenirii.

Credința în Dumnezeu! tu ești sădită omenirii în ființa ei, ca și simțul de bine și de rău, ca și neștersul sentiment de drept și nedrept, așa de neclătit de tare te afli ca bază a culturai omenești în interiorul naturii noastre.

Credința în Dumnezeu! tu ești partea omului în orice adâncime, în orice colț de parte-a lumii, tu ești puterea oménirii în orice înălțime și tăria ei în orice adâncime.

Credința în Dumnezeu! tu nu ești urmarea și rezultatul înțelepciunii culte, tu ești simțul curat al simplității, al nevinovăției, ureche care ascultă strigătul naturii că Dumnezeu este Tată.

Traducere din limba germană
de **Eleonora Stratilescu.**

(Va urma).

Costume de femei din jud. Muscel.

6 scrisoare.

Domnule Redactor,

Nu cred, că e popor, care să muncească atât de mult și în schimb, să mănânce așa de prost, ca poporul nostru românesc — relativ vorbind.

Și aceasta, nu din cauza relei stări economice, ci din aceea că săteanul nu cunoaște influența binefăcătoare a substanțelor alimentare.

E dureros, dar adevărat, cum săteanul nostru, are, ori ar putea avea, de toate, spre a se hrăni mai omenește; dar el în neștiința lui, vinde tot pe la străini, pe aproape nimic, și el mănâncă ce-i mai prost!

Munca fiind excesivă, alimentația ne mai pomenit de proastă, atrage după sine secarea puterii și predispozițiunea la tot felul de boale, în special cea mai înspăimântătoare «pelagra»

Ar trebui pusă o stavilă actualei stări de lucruri, ce roade la os, națiunea noastră. O mișcare generală se impune. Toți de sus până jos, ar trebui să punem mâna, spre a se îmbunătăți alimentația săteanului. E păcat că nu se pune preț pe un lucru atât de important. Domnia-Voastră, care sunteți la centru, sunteți mai în posibilitate de a fi mai bine auzit.

Prețioasa revistă «Albina», care spre fericirea Românilor și lauda onor. membri, din jurul ei, a împlinit 8 ani de viață, în care timp a adus foloase imense populațiunii noastre rurale, de prin toate unghiurile țării, sunt sigur că va îmbrățișa și în viitor, cu aceeași căldură, tot ce va privi la îmbunătățirea alimentațiunii populațiunii noastre. Intregul aparat: administrativ medical, școlar, militar și toți oamenii de bine, cum și întreaga presă, ar trebui mai mult pusă în mișcare, în această privință.

Un străin, când ar vedea masa românului la câmp, ar rămâne-neț tablou! Ceapa, ori un borș cu buruieni și mămăligă, e adeseaori singura alimentație a omului muncitor! care e silit a purta 13—14 ore sapa ori coasa, pe când el are vacă cu lapte și pasări!

Nu de spitale ar trebui să ne îngrijim, ci cum să îndrumăm pe sătean a se hrăni mai omenește. Mijlocul de preservare și apoi de vindecare.

Grâul și cartofii existând cu abundență în întreaga țară, nu trebuie decât îndrumat săteanul, spre a-și îmbunătăți regimul alimentar. E păcat să-l vezi, sârmanul, cum mănâncă mămăliga de multe ori din păpușoi stricați, ce ar refuză și unele vite (am văzut aceasta) și el vinde grâul ca aurul!

Pricina? Neștiința — acel dușman, ce roade la os poporul sătean. — Românul nu-i îndărătnic ori refractar, cum îl acuză mulți. — Chiar așa de ar fi trebuie scuzat, fiindcă a fost păcălit. El trebuie convins. — Fapte nu vorbe. — De vorbe goale e sătul până'n gât. Când va vedea la 2—3 frunțași pâne pe masă, sigur că și la el. — Trebuie început. — O pitărie în fie ce comună pe seama băncii populare, ar fi nemerit. — Și aici exemplul învățătorului și preotului cum și proprietarului ori arendașului, va fi de mare folos.

Spre convingere voiu luă chiar comuna mea (Cărâpceștii, proprietatea onor. d-lui Dr. Sculi). Are 186 locuitori. Pâne se mănâncă

pe la Crăciun ori Paști. — D-l Dr. a făcut un cuptor, scoate 70 pâni pe zi. — La început, ca la început, acum n'ajung; ba iau și de prin satele vecine. — Eu asemenea am un cuptor fac săptămânal aproape, cu cartofi, face și preotul, fac și câțiva și alții gata a urmă.

Dacă toți proprietarii, arenda și și băncile populare ar începe, lucru nu e greu.

Numai că săteanul trebuie luminat. Când medicul de plasă va da sfaturile, fie cu ocaziunea cercurilor culturale, fie cu ocaziunea inspecțiunii, sigur că va fi ascultat. — Ar trebui să facem toate eforturile posibile. — N'ar fi rău, a se da mici premii celor ce se vor hrăni cu pâine, cum și celor cari vor contribui spre a se scoate mămăliga din hrana săteanului, înlocuindu-se cu pâinea.

Ași dori din suflet, că măcar sărbătorile să se vadă pe masa săteanului pâinea.

Mulți opinează că alimentația unui popor atârnă de starea lui economică și culturală. — Nici eu nu afirm altfel; dar la noi se schimbă lucrurile!

Noi Românii, suntem superiori Bulgarilor și Sârbilor aproape în ambele privințe și cu toate acestea, numai la Bulgarii și Sârbi din țara lor nu vei vedea mămăligă pe masă; dar nici chiar la cei ce vin în țară la noi, după muncă; cu toate că și ei cultivă păpușoiul ca și noi. — Mai mult: am avut ocazie să văd că nici nu pot face chiar mămăliga! Din cele expuse, reese în mod destul de evident, că săteanul nostru nu stă materialicește așa de prost, și nu se poate invocă ca seuză lipsa ei pârđalnică de neștiință — nu cunosc sărmanii valoarea alimentației (mâncării). Pentru îmbrăcăminte, care și la țară a degenerat în lux, fac toate sacrificiile; pe când pentru mâncare nici se gândesc!

Am avut ocaziune să văd dând ouă, unt și pui pe peste ori castraveți, pâinea pe mămăligă. — Pricina? Dușmanul, neștiința. — Trebuie luminat săteanul. — Ar trebui o mișcare a tuturor elementelor. — Medicii în special ar fi putut face mult. D'apoi preoții! cât n'ar fi făcut și face? Inșă nu și-a bătut nimenea ori prea puțin capul. Am ferma convingere, că prețioasa d-stră revistă «Albina» va îmbrățișa cu toată căldura, tot ce se va scri în această privință. — Personal îi urez viață îndelungată, cât și onor. membrii colaboratori. Dea Cel de sus, ca din fagurii agerii albine să guste toată suflarea Românească.

Și pe masa săteanului să se vadă, nu cum a zis un ministru al lui Ludovic al VII-lea, o găină sau un pui în oală în fiecare Duminecă, ci o bucată de pâine în locul mămăligei de azi; ce n'are gustul și nici dă puterea pâinei, din care pricină boala cea mai periculoasă «pelagra» a luat proporții îngrijitoare.

Numai dorința ce am a se îmbunătăți alimentația săteanului nostru, m'a decis să vă scriu.

In caz când n'aș fi corespuns dorinței d-stră, vă cer scuzele mele.

Rog, a primi și cu această ocaziune, perfectă mea considerație.

N. Bradea.

Influența aerului rece asupra corpului animalelor.

Dacă lipim mâna pe corpul unui animal, de îndată vom simți căldura pe care o are acel animal și care în știință e numită «căldura animală». Această căldură proprie a organismelor viețuitoare e necesară însăși existenței lor și în cazul când se pierde are de urmare încetarea vieții aceluia animal; de aceea această căldură animală trebuie mereu întreținută la temperatura de 37,5°C, constatată la vitele noastre în stare normală.

Această întreținere continuă a căldurii animale, e în legătură cu trebuința de hrană, care se mărește în raport cu influența frigului, fapt de altfel cunoscut de noi toți, că în timpul ernei pofta de mâncare e mai mare ca în zilele călduroase ale veri.

Dacă însă împrejurul unui organism aerul e mai rece ca însuși temperatura normală a aceluia organism, s'a constatat că căldura animală își pierde din gradul ei de temperatură și ca atare pierderile trebuiesc înlocuite prin noi izvoare de căldură. Se naște deci întrebarea care este materia ce întreține acel izvor de căldură? Această materie este substanța elementară *carbonul* aflat în hrana dată animalelor.

Dacă cunoaștem adevărul, că arzând cărbune în aer liber ne dă o combinație de acid carbonic, acelaș lucru putem spune că se întâmplă și în corpul nostru și al animalelor, căci prin inspirație aerul ce conține oxigen, nu e dat afară prin expirație în aceeași formă, ci ca acid carbonic, gaz format prin combinația carbonului cu oxigenul și aceasta nu e decât o ardere în organism și deci producătoarea de ceea ce numirăm căldură animală.

De oarece căldura animală a vitelor sănătoase este aceeași în toate locurile, trebuința de nutreț este schimbătoare cu clima unei regiuni, și aceasta se adeverește chiar la oameni. Locuitorii dela Poluri sau regiuni muntoase înalte, mănâncă mai des și mai multă grăsime ca cei dela Ecuator și beau băuturi cu cantitate de alcool cu mult mai mult ca la cei din urmă și aceasta în trebuința de carbon cerută de căldura animală. Băuturile alcoolice ca Vischi a Norvegienilor și Vutca Rușilor dela Nord, conțin până la 70 procente de carbon, iar fructele dulci pe cari locuitorii din țările calde le mănâncă cu atâta plăcere, nu conțin decât 12 procente.

Dacă noi, spune Liebig, am umblă goi ca unele popoare sălbătice, cantitatea de alcool ce o bem n'ar strică organismului, în măsură ce el ar fi necesar spre a restabili echilibrul căldurii interne, suferit de pierderile provocate de ae-

rul mai rece ce ne înconjoară. În Indii, unde temperatura aerului e aproape egală cu a căldurii animale, marea cantitate de carbon nu e necesară ca la Polul-Nord.»

Locuitorii din Gröenlanda pot bea fără temere mai mult alcool ca cei din sudul Europei; în orice caz excesul este dăunător vieții.

În regiunile reci aerul este mai dens ca în cele calde, cauza e căldura care îl dilată, iar frigul îl contractă, de unde urmează căci și inspirațiile de aer dens conțin mai mult oxigen și ca urmare necesită o cantitate mai mare de carbon în organism, sau cu alte cuvinte o hrană mai abundență.

În caz de muncă cu forță musculară, respirația devine mai mare ca în cazul de odihnă.

Cunoscând toate acestea ușor putem vedea că nutrețul bun și îndestulător este necesar vitelor noastre și în deosebi celor cari muncesc mult și sunt mereu în contact cu aerul rece.

Lipsa de hrană îndestulătoare la vite, influențează în rău chiar și asupra fătului și mai ales atunci când vacile sau epele fătătoare sunt ținute în aer rece, sau dacă după vre-o muncă grea nu sunt bine frecate cu șumuiogu și uscată pielea, care fiind asudată, prin evaporație răcește corpul animalului. Când vitele sunt rău nutrite să naște fătul mic și slab; iar lipsa de lapte mult și de calitate bună a mamei, îl face să rămâie pipernicit.

Pentru ca vițeii și mânjii să crească bine, trebuie să fie ținuți în loc liber unde ei aleargă într'o parte și alta, sburdându-se, însă aceasta produce o respirație mai repede și deci o poftă de mâncare mai mare.

Bernard zice: «Chiar dacă ținem vițeii într'un grajd temperat și ferit astfel de răceală, nebăgând de seamă nutrețul, ei vor avea o piele nesănătoasă, schelet slab, burtă mare, etc. Tot asemenea dacă deodată schimbăm mâncarea proastă în bună, vițeii capată friguri, iar vacile pot lepădă și pot căpăta boli de rinichi, etc.

Aerul rece și umed încă cauzează vitelor cele mai grele boli, ca amorteala a mușchilor, buhăială, reumatism, putrezire de copită.

Localitățile umede și livezile bântuite de vânturi reci, nu sunt bune pentru pășune.

Se știe că îmbrăcămintea ferește întru câtva corpul de răcire, de aceea plugarul german nici odată în timpul ernei nu va munci cu vitele lui fără a nu le fi acoperit cu o pătură groasă, dar chiar birjarii în piața de așteptare, în tot timpul acoper caii pe toată spinarea și până la cap cu pătura.

În timpul ernei se poate face economie de nutreț dacă grajdurile sunt solid clădite, prevăzute cu ventilații, ușile în timpul ernei căptușite cu paie, etc., spre a putea avea în totdeauna înăuntru o temperatură de 15°C.

Nu trebuie să credem că având o temperatură mai înaltă decât aceasta, vom putea face economie mai mare de nutreț, căci în acest caz organele de funcțiune se moleșesc, iar folosirea nutrețului nu-și ajunge scopul cerut.

Livius Velovan.
Hohenheim.

De pe Domeniile Coroanei

Zilele trecute d-l Ion Kalinderu, Administratorul Domeniului Coroanei, a inspectat domeniul Caraiman și Clăbucetul-Taurului, cu care ocaziune a vizitat școala și biserica Domnească din Bușteni. La școală a asistat la cursuri și a împărțit elevilor diferite cărți de cetit, indemnându-i să fie cât mai silitori.

Dela 18 la 20 curent, d-sa a inspectat domeniul Coroanei Balta-Doamnei din jud. Prahova, unde de asemenea a vizitat bisericile și școalele, fiind întâmpinat de frunțașii comunelor și de un mare număr de săteni. La biserica din Balta-Doamnei a fost salutată de C. S. preotul D. Popescu, care în cuvinte călduroase și în numele obștei, a mulțumit pentru reparația radicală și atât de frumoasă a sfântului locaș și pentru toate binefacerile ce revărsă asupra locuitorilor, după înalta dorință a MM. LL. Regelui și Reginei.

Domnul Kalinderu, a rostit apoi o cuvântare, în care a sfătuit pe învățători a ține cât mai multe conferințe sătenilor în timpul iernei. — Pe locuitori i-a indemnât a lucră bine pământul, luând pildă dela Domeniul Coroanei, și a da o mai mare grijă hranei lor dela care atârnă sănătatea și puterea de muncă. A stăruit în deosebi asupra înlocuirii mămăligei cu pâne care e mult mai sănătoasă și mai ușor de pregătit mai cu seamă pentru lucrările la câmp.

Afară de aceea cultura porumbului e mai greoaie și expusă, nu numai din cauza secetelor, ci și a ploilor pe timpul coptului și a culesului. Pentru a le înlesni această schimbare Administrația Domeniului Coroanei e gata a le veni într'ajutor, punându-le la dispoziție cuptoarele necesare. De altfel începutul e făcut, căci Administrația dă de mai mult timp lucrătorilor, pâne în loc de mămăligă, iar pe femei le ia cu rândul la pregătirea pânei spre a se obișnui cu aceasta. Urmând poveștelor noastre, a adăogat d-l Kalinderu, locuitorii se vor arată mai recunoscători Majestaților Lor cari le poartă o grijă părintească nevoind, ca mulțumire, decât a-i vedeă îndrumați pe calea propășirei.

După aceea d-l Kalinderu s'a întreținut cu cei adunați și a luat dispozițiuni să se facă mai multe îmbunătățiri la școli și la biserici, iar învățătorilor le-a dat câte o gratificație.

— Bețivul își necinstește și nenorocește familia și neamul.

Cronica Săptămâinii

Moartea Cumnatului și a unchiului M. S. Regelui.

Alteța Sa Regală Principele de Flandra, frate al M. Sale Regelui Belgiei și cumnatul M. S. Regelui Carol I, a încetat din viață. El ținuse în căsătorie pe A. S. R. Prințesa Maria de Hohenzolern, Sora Regelui nostru. Moartea l-a răpit în urma unei boale lungi și grele, la vârsta de 68 ani.

De Principele de Flandra se pomenește și în istoria țării noastre. La 1866, după abdicarea lui Cuza, poporul român, prin deputații săi, l-au cerut ca domn al României, însă el n'a voit să primească.

La înmormântarea sa a luat parte și A. S. R. Principele Ferdinand.

Altă pierdere simțită de suveranii noștri este aceea a Marelui Duce de Luxemburg, unchiul M. S. Regelui.

M. S. Regele încearcă aceste pierderi după altele, întâmplare într'un scurt timp: moartea mamei Sale și a fratelui Său iubit.

Rugăm Cerul să întărească pe iubitul nostru Suveran, în acele zile de durere.

Chemarea corpurilor legiuitoare.

A apărut în «Monitorul Oficial» decretul pentru convocarea Adunărilor Legiuitoare în sesiune ordinară a anului 1905—1906, pentru ziua de 15 Noemvrie a. c.

Calea ferată Ploești-Vălenii-de-Munte.

Terasamentul liniei ferate Ploești-Vălenii-de-Munte, a cărei lungime este de 33 kilometri, este aproape sfârșit.

Până acum s'au așezat șinele pe o distanță de 11 kilometri dela Ploești.

Zidăria marelui pod peste Teleajen, la Blejoiu, a fost terminată și în curând se va așeza partea metalică, construită în șantierul din T.-Severin.

De asemenea se lucrează la construcția gărilor de pe linie.

Intreaga linie va fi gata în Septemvrie 1906.

Inaugurarea bustului lui Mihail Cornea.

Duminecă 6 Noemvrie trecut s'a desvelit la palatul Justiției din București, bustul lui Mihail Cornea, unul dintre cei mai buni avocați, — încetat din viață acum câțiva ani.

Bustul, lucrat în marmoră albă, s'a așezat în sala mare de jos a palatului Justiției, pe o coloană de marmoră roșie. Plata lui s'a făcut prin subscripție publică.

Au rostit cuvântări d-nii avocați D. Antonescu, C. Arion și Delavrancea.

Dări județene pentru calea ferată Tulcea-Constanța.

Consiliul județean de Tulcea a fost autorizat de Ministerul de Interne să voteze zecimile necesare pentru construirea unei linii ferate între Tulcea și Constanța.

Măsuri contra cumpărătorilor de vite în neregulă.

Direcția generală sanitară a decis de a se lua măsuri severe, în contra comercianților cari cumpără vite, fără a ține seamă

de legea poliției veterinare, care prevede că niciodată să nu se facă cumpărări de acest soi u fără certificate sanitare și bilete de proprietate.

Concurs cu premii pentru jucării de copii.

Comisariatul general al expoziției din 1906 deschide un concurs pentru jucăriile de copii.

Se înființează trei premii: de 500 lei, de 250 lei și de 100 lei, pentru jucăriile de orice soi u, fie ele instructive sau numai distractive și cu condiție ca să poată fi lucrate în timpul iernei la sate.

Concursul e deschis cu începere de astăzi și trimiterea obiectelor se va face pe adresa comisariatului general: Splaiul General Magheru, 2, București, până la data de 1 Maiu ziua închiderii.

O circulară privitoare la șezătorile populare.

Casa școalelor a adresat o circulară către revizorii din țară, ca să-i înainteze un tablou de toate șezătorile ce s'au ținut la școalele din județele respective, în cursul anului școlar 1904—1905 însoțite și de dările de seamă din partea învățătoarelor și a maestrelor de lucru dela școale, prin care să arăte modul cum s'au ținut șezătorile, cum au fost primite de săteni, precum și foloasele lor.

Condamnarea unul țaran român din Ungaria pentru o poezie

Curtea cu jurați din Budapesta a condamnat pe tânărul țaran român în etate de 18 ani P. Crina Damaschin din Călnic (com. Caraș-Severin) la 7 zile temniță de stat și 10 cor. amendă pentru poezia sa «Tânguirea Românilor» apărută în «Poporul Român», în care poezie procurorul a descoperit agitație contra Maghiarilor.

Românii din Basarabia cer drepturi M. S. Țarului.

Un mare proprietar din Basarabia, sosit în țară, a declarat că preoții și învățătorii din ținutul Orheiului pregătesc o adunare a populației rurale moldovene pentru acordarea limbei românești în școalele și bisericile din Basarabia. E vorba de a se trimite delegațiuni, în frunte cu boierii moldoveni, la Petersburg, ca să ceară audiență la Țarul Nicolae II.

Cruzimi noi ale bandelor grecești din Macedonia.

Noi atentate au fost comise de Greci contra Românilor din Macedonia. Constantin Ghica, directorul școalei românești din Clisura, a fost asasinat.

Notabilul Cikmo, directorul școalei românești din Turia și proprietarul ferăstraelor incediate deunăzi, a fost atacat de o bandă de 50 Greci, lângă Grebena, și rănit de moarte.

Un Român care-l însoțeă a fost ucis.

Pentru durere de măsele. — O litră de oțet de vin, 9 frunze de piersic, o lingură de miere și sare mărunță cât apuci în toate degetele, le fierbi într'o oală curată astupate, până rămâne pe jumătate, după ce s'a răcit puțin te clătești bine în gură de mai multe ori.

Cedarea oprește războiul.

Două căruțași se întâlniră unul cu altul într'o strimtoare, unde nu eră ușor de a face loc, de a se da într'o parte.

— Treci cu căruța din drum! strigă unul.

— Hei, dar treci tu cu căruța din drum! stigă cellalt.

— Nu voesc! zise unul.

— Și eu n'am trebuință! zise cellalt.

Și fiindcă nici unul nu voiă să se lase mai pe jos începură a se certă rău.

— Ascultă, zise în sfârșit cel dintâiu, acum te întreb pentru ultima oară: Vrei să treci cu căruța din drum sau nu? Nu o faci, atunci am să fac cu tine, cum am făcut astăzi dejă cu unul.

Aceasta se părû celuilalt o amenințare ce lăsă de gândit.

— Acum, zise el, ajutămi foarte puțin să împing trăsura ta de o parte, altfel n'am loc să trec cu trăsura mea.

Acest lucru îl găsi cu cale cel dintâiu și în puține minute fû înlăturată pricina certei.

* * *

Mai nainte de a se despărți prinse curaj acela care trăsesese din drum și zise către cellalt:

— Ascultă, tu m'ai amenințat că ai fi voit să-mi faci, cum ai făcut dejă unuia; spune-mi dar, ce ai făcut cu acela?

— Da, gândeștete, zise cellalt, ticălosul nu voia să treacă cu trăsura din cale, atunci am trecut eu cu trăsura.

A. Vântul.

Glumă.

— Bețivescu e cunoscut în toată mahalaua ca unul pe care nu-l întrece nimeni când e vorba de tras la măseă. El cunoștea specialitatea fiecărei cărciumi: colo în colț, e țuica mai bună, dincolo e vinul alb mai bun, dincoace e raclriul mai tare... Cu asemenea îndeletniciri însă nu i-a mers bine, căci, deși încă om tânăr, s'a bolnăvit rău și doftorii nu au nădejde să-l scape.

Intr'o zi cheamă lângă dânsul pe nevastă-sa și-i spune încet la ureche: Te rog dă-mi un pahar de apă.

— Cum?... Bei tu apă?

— Ce să faci, dragă? Inainte de a muri omul trebuie să se împace cu dușmanii săi.

Scrisori către redacție.

Onor Redacției revistei «Albina»

Eram în școala primară când d-l învățător ne ținu un sfat pentru alegerea cărților bune de citit. Cea dintâiu care ne-o recomandă mai cu căldură eră Revista «Albina», care apăruse pentru întâiași dată chiar în acel an.

De atunci am căutat ca în totdeauna să o pot citi și eu. Din împrejurări însă, n'am putut ca în totdeauna să o pot avea la îndemână. N'am mai putut răbdă însă și acum 2 ani fiind ca elev de școală și desvoltându-se în mine și mai mult gustul de citit, a trebuit să alerg și eu la revista «Albina» și să-mi fac loc între abonații ei, spre a o putea avea în totdeauna această revistă a noastră și să nu o mai cerșesc de pe la alții. Am luat hotărîrea ca de acum înainte ori și unde m'aș afla să nu mă despărțesc de această scumpă Albină, cu a cărei miere curată ne îndulcim noi plugarii. Și ca unul ce doare să o văd cât mai mult răspândită, mai ales în mâna plugarilor, n'am încetat că de câte ori primesc această scumpă revistă să o citesc elevilor din această școală; cari pătrunși până în adâncul inimei de foloasele ce trag din urma ei, își iau hotărîrea ca după terminarea școalei să se aboneze și ei la această revistă, care e scrisă pe înțelesul nostru al țaranilor plugari. Unii din ei însă în dorința de a citi chiar după acum, vă roagă prin mine a-i trece în listele abonaților.

Fiindcă câte unul singur nu s'a putut, din cauza lipsei de bani, s'au întovărășit câte doi.

Deci binevoii vă rog a inseri ca abonați pe următorii elevi: 1) *Burghilea și Coatu*, 2) *Balan și Săcară* 3) *Vântu Gheorghe* (singur), 4) *Acsinte și Nedelcu* (înscrisi de mai înainte), 5) *Dimitrie N. Helgiu* (singur) 6) *Vasile Gh. Profir* (singur) pentru cari vă rugăm să binevoii a ne lăsă costul abonamentului cu 4 lei; deci pentru 6 (șease) abonamente vă voiu trimite 24 lei care bani voiu căută a vi-i trimite cât de curând. Deci odată cu No. 2 al revistei veți binevoii a trimite și No. 1 la următorii abonați: 1) *Burghilea și Coatu*, 2) *Balan și Săcară*, 3) *Vântul Gh.* și 4) *Vasile Profir*.

Vasile Gh. Profir.

Absolvent al școalei agricole «Agarici» (Vaslui).

O pisică . . . de vânătoare.

— De obicei, dintre animalele de casă numai câinii se învață la vânătoare. Un Englez, care se vede că nu prea avea mult de lucru, dar eră bun vânător, s'a apucat într'o zi să învețe o pisică la acest meșteșug. . . S'a necăjit mult; dar acum zice că e mulțumit, căci pisica merge prea bine cu el la câmp, când îi fluera, vine lângă el, apoi aleargă înainte și câte odată gonește singură prepelița ca și cel mai bun prepelicar.

MULȚUMIRI

Elevii meritoși ai școlii primare «General Berindei» din com. Beuca (Teleorman), fiind recompensați cu diferite premii din partea câtorva persoane, cari hrănesc frumoase sentimente pentru binele poporului; d-l Nicu Potlogeanu, învățător, exprimă în numele școlii și al sătenilor, cele mai vii și respectuoase mulțumiri următorilor binevoitori:

1) D-nei Maria General Berindei, proprietara moșiei locale, pentru premii în valoare de 100 lei; 2) d-lui Ion D. Berindei, proprietar în com. Dobrotești (Teleorman), pentru premii în valoare de 80 lei; 3) d-lui Constantin Georgescu, arendaș local, pentru 50 lei dăruiți premianților, cum și pentru 5 medalii «Alexandri».

Învățătorii: d-na Olimpia Pionescu și d-l Miron Roșca din cătuna Furceni, jud. Tecuci, aduc mari mulțumiri, preotului paroh Teodor Pănaiteșcu pentru interesul și dragostea ce depune pentru școală. Sf. sa a muncit cu mult zel, venind regulat în orele de canto, organizând un prea frumos cor, și executând leturghia pe două voci.

Bibliografii.

A apărut:

Almanahul Național al României.

Pe Anul 1906

Spre convingere să se vază tabla de materie.

Chestiuni mai principale ce conține sunt: Organizarea țării. Acte necesare la naștere, căsătorie, moarte, etc. Date și formule folositoare. Arhitectura rurală.

Agricultura română și nevoile ei.

Chestiuni noi. Automobile. Radiografia. Telegrafia fără fir. Submarine. Meteori, etc.

Ghidul ofițerilor de rezervă.

Războiul Ruso-Japonez, descriere completă cu hărți și ilustrații.

Întâmplările anului și multe alte chestiuni folositoare.

Se vinde numai cu lei 1,80.

Pentru provincie se expediază imediat după primirea costului la Redacția din București, Str. Știrbei-Vodă 129.

Licitațiuni

La 23 Noembrie 1905 orele 10 a. m., se va ține licitație la Eforie, pentru aproximativ 240.000 kgr. lemne de foc întregi, spre a se distribuî la săraci.

Lemnele vor fi predate în curtea Spitalului Colțea.

În ziua de 8 Decembrie 1905, ora 10¹/₂ a. m., se va ține licitație cu oferte închise pentru arendarea moșiilor mai jos notate pe un period de 10 și 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906 și anume:

«Județul Mușcel».—Muntele Clăbucetu, com. Nucșoara, garanție provizorie lei 450.

«Județul Gorj».—Muntele Tigrele, comuna Novaci, garanție prov. lei 250.

«Județul Argeș».—Muntele Clăbucetu Bușteni, com. Sălătrucu, garanție provizorie lei 200.

Supra oferte nu se primesc.

Condițiunile speciale, precum și orice informațiuni se pot lua la Serviciul Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru.

Licitația se va ține conform art. 72—83 din legea comptabilității publice.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru intinderea invataturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinta contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotizatia este de cel putin *doi lei* pe an, iar pentru invatatori preoti rurali si sateni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este indatorat ca, in cel d'intaiu an dupa primirea sa, sa faca a se primi in Societate cel puțin alti doi membri noi.

Cererile de inscriere, insotite de cotizatia pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, Bucuresti.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Bănu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii*: Petre Garboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și oțizatiuni plătite (urmare).

Ilie Rădoiu (jud. Ialomița), 1 leu; Aureliu Ianculescu (jud. Ialomița), 1 leu; D-tru Popovici (jud. Ialomița), 1 leu; Alexandrina Leon (jud. Ialomița), 1 leu; Ioan Popescu Alexeni (jud. Ialomița), 1 leu; Gh. Popescu (Galați), 1 leu; Leonida Gh. Leon (București), 1 leu; Maria Udrescu (jud. Ialomița), 1 leu; Alexandra Ionescu (jud. Ialomița), 1 leu; Pr. I. Panaitescu (jud. Ialomița), 1 leu; d-ra Maria Panaitescu (jud. Ialomița), 1 leu; Ștefan Hristodoresu (jud. Ialomița), 1 leu; George Ulescu (jud. Ialomița), 1 leu; C. Constantinescu (jud. Ialomița), 1 leu; D. Panaitescu (jud. Ialomița), 1 leu; Hristea I. Zamfirescu (jud. Ialomița), 1 leu; Ene Niculescu (jud. Ialomița), 1 leu; Maria T. Ionescu (jud. Ialomița), 1 leu; D. Panaitescu, elev (jud. Ialomița), 1 leu; D. Marinescu (jud. Ialomița), 1 leu; Atanasie Popescu (jud. Ialomița), 1 leu; Alex. Dinulescu (jud. Ialomița), 1 leu; Pr. Gh. Mihail (jud. Ialomița), 1 leu; Ioan Nicolescu (jud. Ialomița), 1 leu; Bănică Ionescu (jud. Ialomița), 1 leu; d-ra Saffa G. Mihăilescu (jud. Ialomița), 1 leu; d-ra Iordana Mihăilescu (jud. Ialomița), 1 leu; Emanuel Iliescu (jud. Ialomița), 1 leu; Ghiță Rădulescu (jud. Ialomița), 1 leu; Vasile Alexandru (jud. Ialomița), 1 leu; N. Davidescu (jud. Ialomița), 1 leu; Dobre Petrescu (jud. Ialomița), 1 leu; Radu Tănase (jud. Ialomița), 1 leu; Pr. I. Apostoleanu (Vălenii de munte), 2 lei; d-ra Eleonora Apostoleanu (Vălenii de munte), 2 lei; Victor N. Popp (Craiova) 10 lei; Mitru Ioan, profesor (Iași), 3 lei; Cujbă P., profesor (Iași), 2 lei; Teodoreanu V., profesor (Iași), 3 lei; Berescu Th., profesor (Iași), 2 lei; Pompilian E. (Iași), 2 lei; C-tin N. Ionescu (Iași), 2 lei; G. Apostolay (Iași), 2 lei; Albert Chirilă (Iași), 2 lei; I. Ghibănescu (Iași), 2 lei; V. Agapi (Iași), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 1.320; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 9.400 lei și 30 de bani.

(Va urmă în numărul viitor).